



Arrest

**nr. 99 258 van 19 maart 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) van 5 november 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het verzoekschrift blijkt dat de eerste verzoeker op 24 februari 2010 een asielaanvraag indient. Op 15 februari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de asielstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 12 maart 2012 dient de eerste verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 82.171 van 31 mei 2012 weigert de Raad de toekenning van de asielstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 november 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de eerste verzoeker en aan de tweede verzoekster. Dit zijn de bestreden beslissingen, die op 16 november 2012 ter kennis gebracht werden.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 31/05/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.”

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 31/05/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd per bode op 28 december 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij geen nota noch een administratief dossier heeft ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste, tweede en derde middel de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van de verdediging, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het “fair-play”-beginsel.

Deze middelen worden als volgt toegelicht:

“De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed: “ REDEN VAN DE BESLISSING: Krachtens artikel 7 eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Op 31 /05/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings- status genomen.

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer duidelijk gebleken is dat verzoekers afkomstig zijn van Tsjetjenië, waarbij de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is

ten aanzien van de persoon van verzoekers en zovelen van hun volksgenoten, die onderworpen werd aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat enerzijds de weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en tevens van de subsidiaire beschermingsstatus en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, twee duidelijk onderscheiden beslissingen betreffen.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met verwijzing naar een eerdere, andere duidelijk onderscheiden administratieve beslissing, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de tweede administratieve beslissing heeft genomen, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoekers die thans niet enkel de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden doch tevens het land dienen te verlaten."

En

"De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Er blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

"Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen." (VAN HEULE, o.e., nr. 106).

In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

onmogelijkheid tot terugkeer naar Litouwen

De autoriteiten in Litouwen, alle beweringen ten spijt van verwerende partij, bleken niet bereid/in staat om verzoeker te beschermen.

Dat zij hiertoe niet bereid zijn/niet in staat zijn blijkt uit de verschillende documenten die verzoeker heeft voorgelegd.

Aangezien verzoeker in Litouwen al beschoten werd en ook aangevallen is het duidelijk dat zelfs sprake was van een levensbedreigende situatie waarbij een terugzending van verzoeker naar Litouwen een schending zou zijn van artt. 3, 6 en 8 E.V.R.M. aangezien de nationale overheden niet in staat zijn om verzoekers te beschermen.

Dat verzoekers tal van stukken voorlegt waaruit duidelijk blijkt dat zij ook in Litouwen voor hun leven te vrezen hebben en hadden, en waarbij er tal van incidenten worden aangehaald waaruit blijkt dat verzoeker onvoldoende op de autoriteiten van Litouwen kan rekenen voor bescherming.

Dat in persartikelen in Litouwen vermeld werd dat verzoeker, als voormalig vice-minister asiel had aangevraagd, waardoor het voor hem onmogelijk werd om nog low profile aldaar te verblijven, doch integendeel elke keer wist dat verzoeker daar verbleef met alle gevolgen vandien.

Dat er verschillende pogingen waren om verzoeker ten onrechte te laten veroordelen zo o.m. voor mensensmokkel of zelfs drugtrafik en slechts met de meeste moeite een veroordeling kon vermeden worden.

Dat er reeds pogingen waren om verzoeker te ontvoeren en terug mee te brengen naar Rusland, poging die slechts met veel moeite vrijdeld kon worden door een buurman.

In 2009 werd de zoon van verzoeker vermoord en hierover werd een video gemaakt die dan verspreid werd.

De oudste zoon van verzoeker is opgepakt geworden, kon uiteindelijk vrijgekocht worden en is uiteindelijk gevlucht naar Zweden waar hem politiek asiel werd verleend.

Het is duidelijk dat er verschillende pogingen waren om verzoeker en zijn familie te raken en zelfs om verzoeker uit Litouwen te ontvoeren naar het dichtbijgeleden Ka lingrad, deel van Rusland.

Verzoekers konden er onmogelijk nog een normaal leven leiden zonder gevaar voor hun eigen leven of dit van hun gezin.

Dat de loutere verwijzing in de bestreden beslissing naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31.05.2012 geenszins kan volstaan aangezien er geenszins rekening is gehouden met tal van recente stukken die bijkomend door verzoekers worden voorgelegd.

Onmogelijkheid tot terugkeer naar Tjetienië.

Verzoekers werden terecht erkend als politiek vluchteling in Litouwen, zodat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

In Tjetjenië komen tot op heden verscheidene problemen voort uit mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen).

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van Tjetjenen, dat de situatie in Tjetjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tjetjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de Tjetjeense bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde *“une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”*.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenië, waarbij de daders meestal *“gemaskerde mannen”* zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op eerdere beslissingen om zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.”

En

“In casu werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor verzoeker in Litouwen of Tjetjenië

Minstens is het zo dat deze situatie in Litouwen en/of Tjetjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers naar een land wordt teruggestuurd waar hun leven in gevaar is.

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Deze schending van de beginselen der behoorlijk bestuur geldt des te meer aangezien verzoekers reeds in het verleden erkend werden als politiek vluchteling in Litouwen en zodoende hun problemen wel degelijk waarachtig zijn, en verder algemeen geweten is dat Rusland een zeer grote invloed uitoefent op Litouwen, en er niet voor terugdeinst door middel van zijn geheime diensten personen op te pakken, uit te schakelen zelfs in Litouwen.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten ondanks het feit dat er nog cassatieberoep openstond, cassatieberoep is aangetekend en verder nog tal van bijkomende documenten worden aangebracht die de verklaring van verzoekers dat zij dienden te vrezen voor hun leven in Litouwen ondersteunen, manifeste schending oplevert van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoekster.”

Gelet op hun onderlinge samenhang worden deze middelen samen besproken.

3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel

door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het artikel 5 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoekers zich in hun verzoekschrift beperken tot een loutere vermelding van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het artikel 5 EVRM, zonder evenwel aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing geschonden wordt en zonder aan te geven op welke manier artikel 5 EVRM door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is onontvankelijk in de mate dat verzoekers een schending aanvoeren van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het artikel 5 EVRM

Waar de verzoekers een schending opwerpen van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (cf. RvS, NTB, nr. 6482 van 28 januari 2011). Verzoekers kunnen zich niet dienstig op dit beginsel beroepen.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

3.3. Waar verzoekers stellen dat van de verwerende partij mag verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoordt met verwijzing naar een eerdere, andere duidelijk onderscheiden administratieve beslissing, wijst de Raad op het gegeven dat de bestreden beslissingen werd genomen in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

3.4. *In casu* werden de bestreden beslissingen genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon derhalve, na vastgesteld te hebben dat de verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet hen het bevel geven om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat het determinerend motief van de bestreden beslissingen, met name dat de verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, door de verzoekers niet wordt betwist noch weerlegd.

3.5. Waar verzoekers betogen dat hen geen bevel om het grondgebied te verlaten mag afgeleverd worden gelet op het feit dat er nog een procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hangende is, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Huidige bestreden beslissingen strekken ertoe de illegale verblijfssituatie van de verzoekers vast te stellen. Zij steunen op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan een eventuele beslissing inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissingen getroffen werden conform het model van de bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het volstaat dat een bevel om het grondgebied te verlaten de juridische en feitelijke vaststellingen bevat waarop ze gebaseerd is, *quod in casu*. Het dient niet te verwijzen naar, noch te motiveren aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die het voorwerp is van een afzonderlijke beslissing, noch dient zij daarvan deel uit te maken.

3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.7. Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in D. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) geoordeeld dat deze 'zeer uitzonderlijke omstandigheden' aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit geval sprake was van "zeer uitzonderlijke omstandigheden". Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken.

In casu, waar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM verbonden is met de medische situatie van de tweede verzoekster, wijst de Raad erop dat een eenvoudige vrees voor een schending van het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan de verzoekende partij om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De verzoekende partij laat evenwel na in haar verzoekschrift aan te geven of te concretiseren welke de zeer uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zouden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen werd ingediend, laat op zich niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende kan gelezen worden : “(...) *het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.*(...)” (Gedr. St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Hieruit kan afgeleid worden dat indien verwerende partij in de huidige fase van de procedure de verzoekers op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 van het EVRM vereist dat zij de medische situatie van de verzoekers in zijn geheel dient onderzocht te hebben (cf. CE. 29 oktober 2010, nr. 208.586: “ *qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; (...).*” In casu blijkt echter nergens uit dat verwerende partij de huidige bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten ten opzichte van een vreemdeling die zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Voorts staat het de verzoekende partij vrij om aan de verwerende partij, gelet op zijn medische situatie, zo nodig een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen en desgevallend een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

3.8. Verzoekende partij koppelt de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM voorts aan de onmogelijkheid om terug te keren naar Litouwen of naar Tsjetsjenië. Daarbij herhaalt de verzoekende partij in essentie het asielrelaas van eerste verzoeker.

Ten dezen stelt de Raad vast dat het asielrelaas van de eerste verzoeker zowel door het Commissariaat-generaal als door de Raad in arrest nr. 82.171 grondig werd onderzocht waarbij noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Dit onderzoek had plaats niet enkel in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar het VN Vluchtelingenverdrag, maar eveneens in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar de subsidiaire bescherming. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zodat door de asielinstanties werd getoetst of in hoofde van de verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>.)

Bovendien werd een tweede asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris bij een beslissing van 11 september 2012 niet in overweging genomen. Deze beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 96.109 van 30 januari 2013. Uit dit arrest blijkt dat de verwerende partij op goede grond heeft geoordeeld dat de verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit deze arresten is gebleken dat de door de eerste verzoeker gemaakte verklaringen bij zijn verschillende asielaanvragen geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de voormelde asielinstanties en de Raad, met name dat uit het asielrelaas niet bleek dat eerste verzoeker niet zou kunnen rekenen op toereikende bescherming van de Litouwse autoriteiten.

In die optiek, gelet op het gegeven dat in essentie het eerdere asielrelaas wordt herhaald en gelet op de vaststelling dat de eerste verzoeker zijn loutere bewering niet staft met concrete elementen, is een schending van artikel 3 van het EVRM bij een eventuele terugkeer naar Litouwen niet aannemelijk gemaakt.

Voorts merkt de Raad op dat een eenvoudige verwijzing naar de situatie in Tsjetsjenië, zonder deze op de eigen situatie te betrekken, niet volstaat om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Daarenboven merkt de Raad op dat de afgifte van het bestreden bevel verzoekers niet dwingt om naar Tsjetsjenië terug te keren, maar enkel om het Belgische grondgebied te verlaten en dat voorts de verzoekende partij niet aannemelijk maakt niet te kunnen reken op toereikende bescherming van de Litouwse autoriteiten.

De Raad herinnert er aan dat artikel 3 van het EVRM immers vereist dat de verzoekende partij er blijkt van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS nr. 105.233 van 27 maart 2002, RvS. nr. 105.262 van 28 maart 2002, RvS nr. 104.674 van 14 maart 2002).

3.9. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekers roepen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de tweede bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

3.10. Uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers met hun betoog niet aannemelijk maken dat de verwerende partij op een onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze of met miskennis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet tot de bestreden beslissingen is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van het materiële motiveringsbeginsel wordt aangetoond.

Het beginsel van de *“fair play”* houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maken de verzoekers niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissingen.

De middelen zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES